te nu liever dan de avondkoelte op mijn bebloemde waranda! Ik sluit de deuren, trek de gordijnen héél dicht en steek de lamp aan. Dan waren mijn brandende oogen door de geelverlichte kamer en grijpen mijn handen naar papier en pen, om deze lijdensgeschiedenis te vereeuwigen, als waarschuwing, als vingerwijzing voor het nageslacht.

Julia Frank.

Hoe Jack Jones promotie maakte. Door B.

Met een verveeld gezicht nam Jones, de jonge reporter, plaats op een van de voorste rijen van het sportgebouw.

Voor hem lag, in een brandende zon, 't strijdperk, waarin straks de worstelaars zouden optreden.

Puffend zette Jones zijn pet af. Lieve God, wat was het warm, wat een verzinsel om vandaag een worstelwedstrijd te houden, en dan in zoo'n onmogelijke plaats, liefst twee uur sporen van New York en tot overmaat van ramp was er maar één telegraafkantoor. Daar stond je dan straks weer met z'n allen vóór dat ééne loket. Uren moest je wachten tot je verslag werd overgeseind.

Jones zuchtte. Ja, het was 'n beroerd baantje, reporter. Dan moest je hierheen, dan daarheen, en altijd was het maar hollen en vliegen, dat je toch vooral niet te laat met je nieuws zoudt zijn. Ach, God, wat zou hij graag een plaatsje bij de redactie in New York hebben, maar daar was nu nog geen kijken naar, hij had nog niets bijzonders gepresteerd. Enfin, hij zou geduld moeten hebben. 't Ergste was echter, dat hij zoo lang met trouwen zou moeten wachten.

Jones schudde zuchtend het hoofd en dacht aan zijn meisje. Al twee jaren was hij in het geheim verloofd met de dochter van een New Yorksch advocaat, maar daar deze laatste niet verkoos zijn dochter aan een reporter te geven en Jones het tot nu toe niet verder had weten te brengen, kon er voorloopig van een huwelijk nog niets komen. Het was een ellendige geschiedenis, want behalve dat het meisje de lieftalligheid in eigen persoon was, was de rijke schoonvader ook niet iets om over het hoofd te zien. Jones zuchtte weer en haalde een stapeltje brieven uit zijn zak te voorschijn, de epistels, die Ellen, zoo heette ze, hem in den loop van die jaren had geschreven. Ze liepen over van teederheid, die volbeschreven velletjes en Jones kon ze niet wegsteken zonder een weemoedigen blik. Ze was zoo lief, zoo trouw, Ellen, en . . de vader was ook niet te verwerpen.

„Zoo Jones," hoorde hij eensklaps een stem achter zich zeggen, en opkijkend zag hij een vroegeren collega voor zich.

„Wel Williams, jij hier," zeide Jones verbaasd, tot den mageren jongen. „Ik dacht, dat je reporter af was."

„Ja, dat ben ik ook," zeide Williams. „Maar daarom ga ik er nog wel eens op uit. Die worstelwedstrijd interesseert me. Van mijn laatste dubbeltjes heb ik een toegangsbewijs gekocht . . . . . en, hoe gaat het jou?"

Jones haalde zijn schouders op.

„Nou, zóó zóó, altijd nog bij die krant. Vervelend baantje. Kan je straks weer met z'n allen naar dat telegraafkantoor hollen." En met een ontevreden gezicht stak Jones een sigaret op. Maar ineens nam hij haar weer uit den mond.

„Zeg es, Williams, jij blijft hier tot het einde?"

Williams knikte.

„En je hebt vroeger toch ook geregeld verslagen gemaakt?"

„Meer dan me lief waren," bromde Williams.

„En je bent platzak?"

„Uitgeschud," vulde Williams somber aan.

„Dus je zoudt geld willen verdienen?"

„Als ik weet op welke manier?"

„Dat zal ik je uitleggen," zeide Jones, opgewonden over den prachtigen inval, dien hij daar had. „Ik heb je al gezegd, dat ik verslag van dien wedstrijd uit moet brengen. Nu zou ik zoo allemachtig graag met het eerste bericht zijn, maar daar is natuurlijk geen kijken naar met al die heeren collega's. Nou wou ik je voorstellen om eens samen te probeeren er het eerste bij te zijn. Ik ga dan nu dadelijk naar het telegraafkantoor en neem daar het loket in beslag. Jij blijft hier om het verslag te maken en zoodra de einduitslag er is, hol jij naar het telegraafkantoor. Daar heb ik dan beslag gelegd op den telegrafist en ons nieuws wordt het eerste overgeseind. Nou, wat vind je er van?"

„Wel 'n goed idee," meende Williams. „En hoeveel geef je me ervoor?"

„Vijf dollar." — „Aangenomen."

„Dus dan tot straks," zeide Jones en zijn pet weer opzettend, wandelde hij naar het telegraafkantoor.

Er was nog niemand. Hij ging dus op een bank zitten en stak een sigaret op. Er was nog geen uur voorbij gegaan, toen hij op den straatweg iemand haastig zag aankomen. Wat holt die kerel, dacht Jones. Maar ineens herkende hij den reporter van een van de grootste New-Yorksche bladen. Lieve God, daar was hij met het eerste nieuws. Als dit nu al moest beginnen. Jones was opgesprongen en voor het loket krabbelde hij haastig op een stukje papier: „Wedstrijd nog niet afgeloopen, nieuws volgt etc." Vlug reikte hij het den telegrafist over. Zijn collega, die inmiddels was binnengekomen stond achter hem te wachten en op den weg zag hij weer een ander opdagen. Alleen Williams bleef uit, die wachtte op den einduitslag. En Jones nam weer een stuk papier, en krabbelde er weer op „Einduitslag nog niet bekend." En hiermede maar doorgaand bleef hij den telegrafist voor zich aan het werk houden.

Achter hem stonden zijn collega's te mopperen dat het wel leek of er geen eind aan zijn seinen kwam. Jones echter, met een onverstoorbaar gezicht, vulde papier na papier in, in de vaste meening dat te kunnen volhouden, totdat Williams zou komen opdagen. Opeens echter bemerkte hij tot zijn schrik, dat zijn papier op was. Hij had niets meer, geen stukje. Op een van de schrijftafels lag wel een stapel formulieren, maar hij zou van het loket moeten, om er een te nemen en hij zou zijn plaats verspeeld hebben.

Maar wat dan? Had hij maar een krant, een boek bij zich om over te laten seinen, maar hij bezat niets. Wanhopig betastte hij zijn zakken. De telegrafist was al aan het laatste woord bezig, zoo dadelijk zou hij plaats moeten maken voor zijn collega, die achter hem stond. Toen ineens dacht hij aan de brieven in zijn binnenzak. Hij haalde ze voor den dag en keek ze in. „Lieve schat," stond er boven den eersten. „Mijn lieveling," boven den tweeden en in dien geest waren ze verder allemaal. 't Zou niet bepaald pleizierig zijn, als naar zijn blad werden overgeseind. Maar aan den anderen kant: hij zou promotie maken, hij zou er haar vader mee winnen en ze zouden kunnen trouwen . . . .

„Wie volgt," zeide de beamte, die klaar was met zijn laatste telegram en de reporter, die volgde, wilde naar voren gaan, toen Jones den bovensten brief door het loket duwde.

„Alsjeblieft, ik ben nog niet klaar, die brief moet overgeseind worden," en met een gelaten gezicht zag hij nu hoe de telegrafist het velletje opnam en over begon te seinen. Toen hij er mee klaar was gaf hij nog een en nog een en daar gingen ze, die epistels, die begonnen met: „Mijn liefste. Wat is het lang geleden, dat we elkaar zagen. Veertien dagen. Wat 'n tijd en hoe, hoe lang zal ik nog moeten wachten, mijn schat."

Of met „Mijn lieveling. Al dagen zie ik nu naar nieuws van je uit, wanneer toch zal ik weer iets van je hooren."

Die epistels, die eindigden met een teeder: „Vaarwel mijn engel, tot ziens" of met een innig „Houd je goed liefste, over 3 dagen zal ik weer bij je zijn."

Daar gingen ze, al die velletjes, die eens met zooveel teederheid waren geschreven, daar gingen ze door de zakelijke handen van den telegrafist, die ze grinnekend overseinde.

Maar Jones merkte daar niets van, hij zag slechts dat er al meer en meer reporters het kantoor binnenkwamen, die zich allen weer voegen moesten achter de rij stampende en vloekende voorgangers. En toen Williams eindelijk hijgend en blazend met het verslag binnen kwam hollen, stond Jones er nog om nu met een glimlach den einduitslag over te laten seinen; het eerste dat over den worstelwedstrijd bekend zou worden. Daarna, alsof er niets gebeurd was, ging hij door met de brieven te overhandigen, want zijn bericht zou niet alleen het eerste zijn, zijn bericht zou het eenige zijn, het éénige, dat er dien avond in New York bekend zou worden.

En achter hem stonden de reporters te schreeuwen, te trappen van woede. „Gooi dien kerel er uit. Weg met dien vent."

Maar Jones, met zijn horloge in de hand glimlachte. Wie kon hem iets maken, zoolang hij er voor betaalde? Eerst drie kwartier later, toen hij den laatsten brief overhandigd had, en hij er zeker van was, dat alle avondbladen uit waren gekomen, maakte hij plaats voor degenen, die achter hem kwamen.

In triumf ging hij naar New York terug, waar hij met gejuich door de redactie werd ontvangen.

Zijn courant was dien avond de eenige geweest, die van den worstelwedstrijd verslag had gegeven. Alle oplagen waren uitverkocht. Het blad had naam gemaakt, in één avond. En den volgenden dag al was er voor Jones een plaats bij de redactie.

Alleen zijn huwelijk ging niet door. Een week na het uitvoeren van zijn meesterlijken truc, die inmiddels door heel New York was bekend geworden, schreef ze hem, dat ze het beter vond, dat voortaan alle intimiteit tusschen hen zou ophouden.

Het was haar laatste briefje en het eenige, dat Jones van haar zou bezitten.

J. D. A. HOLLWEG. †

MAARTEN MAARTENS. †

P. HOGERWERF.

Op 62-jarigen leeftijd overleed te Arnhem de heer J. D. A. HOLLWEG, in leven directeur der directe belastingen, invoerrechten en accijnzen te Arnhem, ridder in de orde van den Nederl. Leeuw. — Op 57-jarigen leeftijd is onlangs te Zeist overleden Mr. Joost Marius Willem van der Poorten-Schwartz, de bekende Hollandsche schrijver, die onder 't pseudoniem van MAARTEN MAARTENS, in het Engelsch talrijke werken liet verschijnen. — Een dezer dagen hoopt de heer P. HOGERWERF te Vlaardingen den dag te herdenken waarop hij voor 60 jaar in dienst trad van de firma Bots en van Heyst aldaar.

WAARTOE DE FIETS DIENSTIG KAN ZIJN.

Al veel vreemde vrachten hebben we op een fiets zien vervoeren, onder reusachtige manden hebben we menigen voorband bijna plat zien gaan, doch zooiets als we laatst aan den buitenkant van Rotterdam tegenkwamen zagen we nimmer. Uit de verte leek het, wat een Vliegende Hollander op zee is, een slingerend vehikel zonder hond, paard of stuurman. Pas toen het dichtbij was bleek het een fiets te zijn. Een fiets, het ranke vervoermiddel, belast met een kippenhok met inventaris, plus een mand waarin nog een achttal witte hanen. Totaal 17 beesten! Daarachter verscholen de leuk-brutale snuit van den stuurman, die alleen door een halven meter links of rechts te buigen of door zich op de trappers te verheffen en door de tralies van de mand te kijken, den weg kon verkennen! De kippen hebben we beklaagd, maar de rijkunst van den jongen toch ook bewonderd!

ATHLETIEKWEDSTRIJDEN TE ROTTERDAM.

Te Rotterdam zijn op Zondag 15 Augustus Athletiekwedstrijden gehouden, uitgeschreven door de Ned. Athletiek Unie. Hierboven „Sparta" uit Rotterdam, de winnende ploeg Estafette, 4 maal 100 meter in 46⅘ sec. *(V.F.B.)*

OEFENINGEN VOOR MILIT. SPELLEIDERS.

De min. v. oorl. Bosboom vergezeld v. gen. Kleynhens, verlaat „Houtrust" te 's Hage, waar hij Zaterdag j.l. de cursus bijwoonde, die, geleid door Reserve-luit. J. J. Königs, gehouden wordt v. leiders der athletiek in het leger. *(foto Rembr.)*

VEERDIENST ENKHUIZEN-STAVOREN.

De groep genoodigden, waaronder vele autoriteiten, die deelnamen aan den proeftocht, op 14 dezer gehouden met de nieuwe boot „R. van Hasselt", bestemd voor den Veerdienst Enkhuizen-Stavoren. *(V.F.B.)*